

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/694/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613204372
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3613204372.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľky H. H., bytom J., H. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Dášou Valachovou, advokátkou v Partizánskom, R. Jašíka 158/8, proti odporcovi F. N., bytom J., Gen. Svobodu XXX/XX, t.č. bytom F., P. 99, Y., zastúpenému JUDr. Ivanou Magdolenovou Joríkovou, advokátkou v Partizánskom, Hrnčíríkova 1/B, o určenie príspevku na výživu nevydatej matke a o úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 24. apríla 2014, č.k. 4C/60/2013-110, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti (výroky I, II, IV a V) **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 100 Eur mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred po dobu dvoch rokov s účinnosťou od 11.8.2012. Zročný príspevok na výživu od 11.8.2012 do vyhlásenia rozsudku v sume 1900 Eur uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľke v mesačných splátkach vo výške 100 Eur spolu s bežným príspevkom na výživu s účinnosťou od 01.05.2014 do zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Vo zvyšku súd návrh zamietol. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za návrh na začatie konania v sume 48 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáha proti odporcovi úhrady časti nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom vo výške 191Eur a určenia príspevku na jej výživu sumou 100 Eur mesačne po dobu dvoch rokov odo dňa 11.8.2012, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred.

Odporca žiadal návrh v časti o úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom zamietnuť a v časti o určenie príspevku na výživu nárok navrhovateľky nepopiera, avšak suma, ktorú požaduje, je neprimeraná.

Súd prvého stupňa na základe výsledkov vykonaného dokazovania a po ich zhodnotení dospel k záveru, že návrh navrhovateľky je podaný dôvodne, ale nie v celom rozsahu. Súd vychádzal z toho, že navrhovateľka býva v spoločnej domácnosti so svojimi deťmi v rodinnom dome v J., P. XXX/5. Uvedená skutočnosť vyplýva tak z jej výpovede, ako aj z čestných prehlásení jej bratov, ale aj z výpovedí svedkov H. a F. - susedov, ktorí nemajú žiaden záujem na výsledku sporu medzi účastníkmi. Hoci sa po narodení mladšej dcéry prechodne zdržiavala u svojich rodičov, vzhľadom k tomu, že sama zabezpečovala starostlivosť o dve maloleté deti a odporca jej ako ich otec neposkytol potrebnú pomoc so starostlivosťou

o ne, v súčasnosti už trvalo býva v rodinnom dome. Pritom aj v čase, keď sa prechodne zdržiavala u svojich rodičov, musela platiť pravidelné platby spojené s bývaním v rodinnom dome. Tieto náklady platí aj v súčasnosti. Je nepochybné, že spláca úver v sume 148,24 Eur mesačne, za elektrinu platí 24 Eur mesačne, za plyn 60 Eur mesačne, za vodu 9 Eur mesačne a za drevo v priemere 13 Eur mesačne, čo je spolu 254,24 Eur mesačne. Pokiaľ ide o výšku nákladov za palivové drevo, táto bola v priebehu konania ustálená na sumu 13,3 Eur mesačne. Jediným súčasným príjmom navrhovateľky je rodičovský príspevok (ku dňu rozhodnutia súdu v sume 203,20 Eur) a prídavky na deti (ku dňu rozhodnutia súdu v sume 2 x 23,52 Eur), čo je spolu suma 250,24 Eur. Výdavky spojené s bývaním zabezpečuje sčasti aj z výživného na maloleté deti, ktoré odporca platil spolu v sume 500 Eur mesačne.

Nepochybne bolo preukázané aj to, že navrhovateľka je matkou dvoch maloletých detí, ktorých otcom je odporca, pričom nie je za odporcu vydatá, ani nežijú v spoločnej domácnosti. Vzhľadom k tomu, že zabezpečuje sústavnú osobnú starostlivosť o maloleté deti, nemôže sa v súčasnosti z objektívneho dôvodu zamestnať.

Vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že pomery navrhovateľky odôvodňujú, aby jej odporca prispieval na výživu. Základ nároku navrhovateľky na príspevok na výživu medzi účastníkmi sporný nebol, sporná bola len jeho výška (navrhovateľka navrhuje 100 Eur mesačne s účinnosťou od 11.8.2012 po dobu dvoch rokov, odporca navrhuje 30 Eur mesačne s účinnosťou od apríla 2014, pretože do apríla 2014 uhrádzal mesačne 500 Eur, v ktorej sume boli zohľadnené aj výdavky a výživa navrhovateľky).

Súd pri určení výšky príspevku a začiatku jeho účinnosti vychádzal z toho, že odporca je v súčasnosti opätovne zamestnaný u svojho pôvodného zamestnávateľa vo Y., kde mal podľa vlastného vyjadrenia čistý mesačný príjem 2470 frankov. Hoci má výdavky na výživné na dve maloleté deti, ktoré bolo súdom určené na 330 Eur mesačne a ktoré dobrovoľne platil v sume 500 Eur mesačne a má výdavky spojené s ubytovaním a stravovaním, má dostatočný príjem na to, aby mohol prispievať na výživu navrhovateľky. Jeho životná úroveň a jeho zárobkové schopnosti a možnosti teda umožňujú, aby platil príspevok v sume vyššej, ako ním navrhovaných 30 Eur mesačne. Súd zohľadnil aj to, že jeho súdom určená vyživovacia povinnosť na maloleté deti bola napokon rozhodnutím odvolacieho súdu upravená na výšku 330 Eur mesačne, nie 500 Eur mesačne. Ak mal odporca dostatočné prostriedky na platenie výživného v sume 500 Eur mesačne a na podklade rozhodnutia súdu je povinný platiť naďalej výživné v sume len 330 Eur mesačne, bude v jeho schopnostiach a možnostiach platiť navrhovateľke príspevok v sume 100 Eur mesačne. Aj po zaplatení všetkých nevyhnutných výdavkov mu zostane dostatočná suma na to, aby mohol príspevok v sume 100 Eur mesačne navrhovateľke platiť.

Pri určení vzniku účinnosti vyživovacej povinnosti súd vychádzal z toho, že maloletá Karolína sa narodila dňa 11.8.2012. Od narodenia sa o ňu navrhovateľka ako jej matka musí sústavne starať, a preto si vzhľadom na jej vek a odkázanosť nemohla zabezpečiť svoju výživu iným spôsobom ako zo štátnych sociálnych dávok (najskôr materské, neskôr rodičovský príspevok). Zároveň podľa § 74 ods. 1 zákona o rodine je možné príspevok priznať najneskôr odo dňa pôrodu dieťaťa. Preto súd určil príspevok na výživu navrhovateľky s účinnosťou od 11.8.2012.

Súd v súlade s § 74 ods. 1 zákona o rodine určil, že odporca je povinný prispievať na výživu navrhovateľky po dobu 2 rokov.

Súd tvrdenie odporcu, že suma 500 Eur, ktorú navrhovateľke posielal, bola nielen na výživné na maloleté deti, ale aj na úhradu nákladov navrhovateľky nepovažoval za preukázané. Zo spisu sp. zn. 1P/12/2013 vyplýva, že suma 500 Eur, ktorú platil navrhovateľke, bola platená na výživné na maloleté deti. Z vyjadrenia odporcu vo veci sp. zn. 1P/12/2013 /na čl. 34 spisu/ vyplýva, že odporca sám uviedol, že prispieval na výživu svojich detí sumu 500 Eur mesačne. Súd preto jeho tvrdenie, že suma 500 Eur zahŕňala nielen výživné na deti, ale aj príspevok na výživu navrhovateľku, považuje za účelové.

Zročný príspevok na výživu od 11.8.2012 do vyhlásenia rozsudku (za 19 mesiacov, teda za 3 mesiace roku 2012 /október, november, december 2012/, za 12 mesiacov roku 2013 a 4 mesiace roku 2014 /od 1.1.2014 do 30.4.2014/) je odporca povinný zaplatiť navrhovateľke v mesačných splátkach vo výške 100 Eur spolu s bežným príspevkom na výživu s účinnosťou od 1.5.2014 do zaplatenia s tým, že v prípade omeškania s plnením čo i len jednej splátky nastane zročnosť celého plnenia. Za obdobie od 11.8.2012 do 30.9.2012 odporcovi dlh na príspevku na výživu nevznikol, pretože do 30.9.2012 účastníci žili spolu, zdieľali spoločnú domácnosť a odporca sa podieľal na úhrade výdavkov spoločnej domácnosti.

Vo zvyšku súd návrh zamietol. Rozhodol tak z toho dôvodu, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že až do septembra 2012 zdieľali účastníci spoločnú domácnosť. Odporca síce pracoval v zahraničí, ale počas dovoleniek sa vracal do spoločnej domácnosti s navrhovateľkou a posielal na účet, s ktorým mohla navrhovateľka disponovať, peniaze na chod domácnosti. Okrem toho v čase, keď bol na dovolenke, prispel na spoločnú domácnosť hotovosťou. Je síce pravda, že z týchto prostriedkov žil počas pobytu na Slovensku aj odporca, avšak odporca bol na Slovensku počas roka 2012 len dvakrát, a to krátkodobo. Je teda nepochybné, že až do septembra 2012 sa podieľal na výdavkoch spoločnej domácnosti, vrátane tých výdavkov, ktoré boli spojené s tehotenstvom a pôrodom navrhovateľky. Maloletá F. sa narodila dňa XX.X.XXXX, v tom čase odporca ešte spoločnú domácnosť neopustil, po narodení maloletej prišiel domov na dovolenku. Z výpovede navrhovateľky vyplýva, že v spoločnej domácnosti žili do 30.9.2012, čo bolo až po narodení maloletej Karolíny. Na výdavky spojené s tehotenstvom navrhovateľky a s jej pôrodom teda navrhovateľ prispel tým, že sa podieľal na celkových výdavkoch ich spoločnej domácnosti. Okrem toho poberala navrhovateľka od 15.7.2012 do 9.3.2013 materské od 110,10 Eur do 379,10 Eur. Súd zamietol návrh na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom aj z toho dôvodu, že navrhovateľka nepredložila žiaden dôkaz, ktorým by preukázala výšku výdavkov, ktoré jej v súvislosti s tehotenstvom a pôrodom vznikli. Súd návrh v tejto časti zamietol aj z toho dôvodu, že tie výdavky, ktoré sa týkajú zaobstarania výbavičky pre maloletú (plienky, oblečenie, kozmetika, lieky, zavinovačka), nie sú nákladmi navrhovateľky spojenými s tehotenstvom a pôrodom. Ide o veci, ktorých nadobudnutie má byť zabezpečené v rámci vyživovacej povinnosti rodičov voči dieťaťu a nárok na ich náhradu je súčasťou výživného na maloleté dieťa (bližšie v rozhodnutí R 25/1967).

O povinnosti odporcu zaplatiť na účet tunajšieho súdu súdny poplatok za návrh na začatie konania v sume 48 Eur súd rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Navrhovateľka bola v konaní osobne oslobodená od súdnych poplatkov a v časti o určenie príspevku na výživu bola úspešná, preto je súdny poplatok za návrh v časti týkajúcej sa príspevku na výživu nevydatej matky povinný zaplatiť odporca, ktorý v tejto časti predmetu konania úspešný nebol. Základom pre výpočet súdneho poplatku je priznaný príspevok (24 x 100 Eur, t.j. 2400 Eur) a výška súdneho poplatku je 2% zo základu (Položka 8 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov), čo je suma 48 Eur.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože aj navrhovateľka, aj odporca boli v konaní len čiastočne úspešní.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, v ktorom žiadal, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti o určenie príspevku na výživu nevydatej matky tak, že mu uloží povinnosť prispievať navrhovateľke sumou 30 Eur mesačne s účinnosťou od apríla 2014, rozsudok v časti úhrady zročného príspevku na výživu zruší a v časti povinnosti úhrady súdneho poplatku za návrh na začatie konania zmení tak, že odporca je povinný zaplatiť na účet okresného súdu poplatok v sume 16,50 Eur. O náhrade trov konania rozhodne tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odvolaní uviedol, že navrhovateľka a on boli účastníkmi konania o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej Nikole Urminskej a maloletej Karolíne Urminskej vedenej pred Okresným súdom Partizánske, sp. zn. IP/12/2013. V rámci tohto konania vyplynulo, že uhrádzal navrhovateľke sumu 500 Eur mesačne, a to poukázaním na účet navrhovateľky, nie na základe dobrovoľného rozhodnutia, ale z podnetu navrhovateľky, nakoľko tá odmietala umožniť styk jemu a jeho rodinným blízkym s maloletými až kým nebude uspokojená požiadavka s jej stanovenou výškou výživného. Inými slovami, platil sumu 500 Eur mesačne preto, aby sa mohol on a starí rodičia

maloletých stykať s maloletými, nakoľko navrhovateľka podmieňovala uskutočnenie styku s maloletými úhradou uvedenej sumy. Bolo zrejmé, že matka uvedenú sumu 500 Eur mesačne využíva i na iné účely, než len na výživu maloletých. Toto uviedol aj vo svojom odvolaní zo dňa 23.09.2013 voči rozsudku Okresného súdu Partizánske, č. k. IP/12/2013-124 a toto tvrdenie priamo potvrdila samotná navrhovateľka, a to vo svojom návrhu na určenie príspevku na výživu nevydatej matke a na úhradu nákladov spojených a s tehotenstvom a pôrodom zo dňa 30.05.2013. Dodal, že i Krajský súd v Trenčíne približne rovnako zhodnotil výšku výživy maloletých, a to svojim rozsudkom zo dňa 12.02.2014, sp. zn. 17CoP/119/2013-137, ktorým mu uložili povinnosť prispievať na úhradu výživy na maloleté deti sumou v celkovej výške 330 Eur. Ďalej zotrval na svojom vyjadrení, že navrhovateľka sa do okamihu vznesenia námietky z jeho strany, že nehnuteľnosť neužíva, nezdržiavala sa s maloletými deťmi v rodinnom dome. Podľa jeho informácii rodinný dom užívali predovšetkým bratia navrhovateľky. Je zrejmé, že toto tvrdenie je veľmi ťažko dokázateľné, najmä ak býva na inom mieste, avšak na základe správy obce, sa potvrdili jeho tvrdenia, že navrhovateľka v rodinnom dome nebývala, a to minimálne do vznesenia jeho námietky. Okresný súd v napádanom rozhodnutí uvádza, že ak mal odporca dostatočné prostriedky na platenie výživného v sume 500 Eur mesačne a na podklade rozhodnutia súdu je povinný platiť naďalej výživné v sume 330 Eur mesačne, bude v jeho schopnostiach a možnostiach platiť navrhovateľke príspevok v sume 100 Eur mesačne, avšak okresný súd vôbec nebral do úvahy obsah a cieľ jeho odvolania v rámci konania pod sp. zn. IP/12/2013, kde uvádzal, že stanovené výživné vo výške 500 Eur bolo pre neho, ako robotníka na farme, žijúceho vo Švajčiarsku, nemajúceho vyriešenú vlastnú bytovú otázku, neprímerané, pričom krajský súd vo svojom rozhodnutí pochopil jeho životnú úroveň. Okresný súd pri určení príspevku na výživu nevydatej matky taktiež nezohľadnil, že bol ku koncu roka 2013 nezamestnaný a že na preklenutie nepriaznivej životnej situácie mu požičali jeho rodičia finančnú sumu aj na úhradu výživného pre maloleté deti.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadrila navrhovateľka a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Uviedla, že nie sú pravdivé odporcovce tvrdenia, že výživné vo výške 500 Eur posielal na jej účet nie na základe svojho dobrovoľného rozhodnutia, ale z jej podnetu a to z dôvodu, že jemu a jeho rodine odmietala umožniť styk s maloletými deťmi, nakoľko dokazovaním v konaní sp. zn. IP/12/2013 bolo preukázané, že odporca uvedenú sumu vo výške 500 Eur jej sám navrhol. Odporcom navrhnutá výška výživného vychádzala z majetkových pomerov odporcu. Odporcov príjem bol vo výške 3.200,- CHF mesačne (2.592 Eur). Odporca sám v konaní sp. zn. 1P/12/2013 uviedol, že odišiel do zahraničia z dôvodu, aby zlepšil svojim deťom a jej finančnú situáciu. Z dokazovania tak jednoznačne vyplynulo, že tieto tvrdenia odporcu nie sú pravdivé a rovnako neboli pravdivé tvrdenia odporcu o zamedzovaní styku detí s odporcom alebo s jeho rodičmi. Uvedené skutočnosti odporca nielenže v konaní nepreukázal, ale ani nedal v tomto smere žiadny návrh na doplnenie dokazovania. Zo skutkových okolností je zrejmé, že vzhľadom na dlhodobú neprítomnosť a pobyt odporcu vo Švajčiarsku, je zabraňovanie odporcovi v styku s deťmi a priori vylúčené. Pokiaľ ide o rodičov odporcu, títo majú s ňou vytvorený veľmi dobrý vzťah a sú s oboma maloletými deťmi v pravidelnom kontakte. Tvrdenie odporcu je preto v celom rozsahu zavádzajúce. Odporcovce chovanie sa potom, čo si našiel novú partnerku, zásadne menilo. Ju nechal s dvomi maloletými deťmi samú a prestal s ňou komunikovať. Výživné jej začal posielat' nepravidelne a vždy s omeškáním. Na základe vykonaného dokazovania sa v konaní sp. zn. IP/12/2013 taktiež preukázalo, že odporca v decembri 2012 obdržal z titulu prídavkov na maloletú X. N. od Sociálnej poisťovne SVAAARGAU vo Švajčiarsku sumu vo výške 1.556,35 Eur, pričom do dnešného dňa odporca jej uvedené prídavky na maloleté deti neuhradil. Odporca tak z poskytnutých prídavkov na deti hradil svoje vlastné náklady, napriek tomu, že prídavky na maloleté deti sú účelovo poskytované na úhradu nákladov na deti. Mesačná čiastka, ktorú uvádza v návrhu na určenie príspevku na výživu nevydatej matke a na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom zo dňa 30.05.2013 vo výške 300 Eur, predstavuje len úplne najzákladnejšie existenčné potreby oboch maloletých dcér. Z dôvodu zlej finančnej situácie si navrhovateľka nemôže dovoliť deti zobrať na akýkoľvek výlet alebo dovolenku. Napriek tomu, že odporcu niekoľko krát požiadala už len o to, aby jej pomohol a kúpil dcéram veci, ktoré skutočne potrebujú ako napr. plienky alebo vitamíny, odmietol to. Tvrdenia odporcu o tom, že nebýva v rodinnom dome sú tvrdeniami bez základu, pričom tieto boli v konaní vyvrátené dvomi svedeckými výpoveďami a aj svedeckou výpoveďou svedka, ktorého navrhol vypočuť sám odporca. Pokiaľ odporca používa správu o povesti Mesta Partizánske ako dôkaz na preukázanie svojich marginálnych tvrdení o jej pobyte, uviedla, že správa o povesti pri pobyte navrhovateľky vychádza z faktu, že má spolu s maloletými deťmi vedený trvalý pobyt na adrese u svojich rodičov. Adresa trvalého pobytu však nemá vypovedaciu hodnotu o tom, kde v skutočnosti ona a maloleté deti žijú. Odporca má v porovnaní s ňou nadštandardný príjem minimálne vo výške 3.200,- CHF mesačne (2.592 Eur). Minimálne preto, lebo

odporca sa v konaní pred prvostupňovým súdom vyhol povinnosti predložiť svoju aktuálnu Pracovnú zmluvu. Z príjmu vo výške 3.200,- CHF má odporca zabezpečenú vysoko nadštandardnú životnú úroveň, pričom odporcom deklarované výdavky boli značne nadhodnotené. Uvedená skutočnosť bola preukázaná vyjadrením sprostredkovateľskej agentúry, ktorá odporcovi sprostredkovala prácu do Švajčiarska (vyjadrenie založené v spise) a ktorá vo svojom vyjadrení poskytla informáciu o reálnych priemerných výdavkoch. Odporca sa vo svojom odvolaní snaží vytvoriť dojem nemajetného človeka s minimálnym príjmom, a to napriek tomu, že je preukázateľne výlučným vlastníkom bytu v Partizánskom a spoluvlastníkom rodinného domu a množstva pozemkov. Podotkla, že odporca nie je viazaný žiadnym hypotekárnym úverom a to na rozdiel od nej, ktorá si brala úver v čase ich spoločného vzťahu. Úver si zobrala z iniciatívy odporcu, ktorý tvrdil, že nemusí mať obavu brať si na seba finančný záväzok, keďže ho budú hradiť spoločne. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že jej nárok a úhradu príspevku na výživu je oprávnený. Z dôvodu materskej dovolenky poberá len rodičovský príspevok a prídavky na deti vo výške 242,60 Eur, ktoré sú jej jediným zdrojom príjmu. Je nereálne, aby dokázala zo sumy 242,60 Eur mesačne pokryť základné existenčné potreby. Tieto jej nepriaznivé príjmové pomery spôsobujú stav odkázanosti na podporu zo strany odporcu, ktorý má vlastný nadštandardný príjem. Z hľadiska individualizácie výšky výživného súd správne posúdil majetkové pomery odporcu a to vzhľadom na to, že súd komplexne posúdil celkovú situáciu odporcu, jeho príjmové pomery a životnú úroveň pre potreby určenia výživného. Súd bral pri svojom rozhodnutí do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho súd dospel k správny skutkovým zisteniam. Zároveň súd správne podradil zistený skutkový stav pod právne ustanovenia Zákona o rodine, ktoré sa na tento skutkový stav vzťahujú.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti (výroky I, II, IV a V) podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bol návrh navrhovateľky vo zvyšnej časti zamietnutý, napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvého stupňa v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

V danej veci súd prvého stupňa rozhodoval o nároku navrhovateľky podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého je otec dieťaťa, za ktorého matka dieťaťa nie je vydatá, povinný najdlhšie po dobu dvoch rokov, najneskôr odo dňa pôrodu prispievať matke primerane na úhradu jej výživy a poskytnúť jej príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom.

Zákonné vymedzenie rozsahu príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matky je dané kritériom primeranosti. Tento príspevok bude užší, ako v prípade vzájomnej vyživovacej povinnosti manželov, súčasne však širší ako pri vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými. Súd zisťuje konkrétne náklady a potreby matky a zákonné hľadiská pre určenie rozsahu vyživovacej povinnosti - schopnosti, možnosti, majetkové pomery povinného (otca), súlad s dobrými mravmi. Skúmajú sa aj príjmové a majetkové pomery matky.

V preskúmvanej veci odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa sa dôsledne riadil citovanými zákonnými ustanoveniami a správne v danom prípade za primeranú výšku príspevku na úhradu výživy navrhovateľky považoval sumu 100 Eur s prihliadnutím na odôvodnené potreby navrhovateľky a schopnosti a možnosti odporcu. Súd prvého stupňa sa ďalej správne a dôsledne vysporiadal s odôvodnenými potrebami navrhovateľky, jej príjmami ako i s príjmami a výdavkami odporcu. Súd prvého stupňa zhodne s odvolacím súdom po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh v časti určenia príspevku na výživu navrhovateľky ako nevydatej matky bol podaný dôvodne.

Odvolací súd mal zhodne so súdom prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že navrhovateľka býva v spoločnej domácnosti so svojimi deťmi v rodinnom dome v Partizánskom, pričom uvedená skutočnosť vyplýva tak z jej výpovede, ako bola preukázaná aj z čestných prehlásení jej bratov, ale aj z výpovedí svedkov Mikuša a Kluku - susedov, ktorí nemajú žiaden záujem na výsledku sporu medzi účastníkmi. Ďalej mal odvolací súd za preukázané, že navrhovateľka spláca úver v sume 148,24 Eur mesačne, za elektrinu platí 24 Eur mesačne, za plyn 60 Eur mesačne, za vodu 9 Eur mesačne a za drevo v priemere 13 Eur mesačne, čo je spolu 254,24 Eur mesačne, pričom jediným súčasným

príjmom navrhovateľky je rodičovský príspevok v sume 203,20 Eur a prídavky na deti na 2 deti v sume 47,04 Eur, čo je spolu suma 250,24 Eur. Výdavky spojené s bývaním pritom zabezpečuje sčasti aj z výživného na maloleté deti, ktoré odporca platí spolu v sume 330 Eur mesačne.

Na základe dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa mal odvolací súd za preukázané aj to, že navrhovateľka je matkou dvoch maloletých detí, ktorých otcom je odporca, pričom nie je za odporcu vydatá, ani nežijú v spoločnej domácnosti a vzhľadom k tomu, že zabezpečuje sústavnú osobnú starostlivosť o maloleté deti, nemôže sa v súčasnosti z objektívneho dôvodu zamestnať.

Vykonaným dokazovaním v prejednávanej veci bolo teda aj podľa odvolacieho súdu nepochybne preukázané, že pomery navrhovateľky odôvodňujú, aby jej odporca prispieval na výživu, pričom základ nároku navrhovateľky na príspevok na výživu medzi účastníkmi sporný nebol, sporná bola len jeho výška (navrhovateľka navrhovala 100 Eur mesačne s účinnosťou od 11.8.2012 po dobu dvoch rokov, odporca navrhoval 30 Eur mesačne s účinnosťou od apríla 2014, pretože do apríla 2014 uhradil mesačne 500 Eur, v ktorej sume boli zohľadnené aj výdavky a výživa navrhovateľky).

Súd prvého stupňa pri určení výšky príspevku a začiatku jeho účinnosti správne vychádzal z toho, že odporca je v súčasnosti opätovne zamestnaný u svojho pôvodného zamestnávateľa vo Švajčiarsku, kde mal podľa vlastného vyjadrenia čistý mesačný príjem 2470 frankov a hoci má výdavky na výživné na dve maloleté deti, ktoré bolo súdom určené na 330 Eur mesačne a ktoré dobrovoľne platil v sume 500 Eur mesačne a má výdavky spojené s ubytovaním a stravovaním, má aj podľa odvolacieho súdu dostatočný príjem na to, aby mohol prispievať na výživu navrhovateľky, nakoľko jeho životná úroveň a jeho zárobkové schopnosti a možnosti umožňujú, aby platil príspevok v sume vyššej, ako ním navrhovaných 30 Eur mesačne, pričom aj po zaplatení všetkých nevyhnutných výdavkov mu zostane dostatočná suma na to, aby mohol príspevok v sume 100 Eur mesačne navrhovateľke platiť.

Pri určení vzniku účinnosti vyživovacej povinnosti súd prvého stupňa správne vychádzal z toho, že maloletá Karolína sa narodila dňa 11.8.2012, od narodenia sa o ňu navrhovateľka ako jej matka musí sústavne starať, a preto si vzhľadom na jej vek a odkázanosť nemohla zabezpečiť svoju výživu iným spôsobom ako zo štátnych sociálnych dávok (najskôr materské, neskôr rodičovský príspevok), pričom zároveň podľa § 74 ods. 1 zákona o rodine je možné príspevok priznať najneskôr odo dňa pôrodu dieťaťa a preto súd prvého stupňa správne určil príspevok na výživu navrhovateľky s účinnosťou od 11.8.2012 po dobu 2 rokov.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa tvrdenie odporcu, že suma 500 Eur, ktorú navrhovateľke posielal, bola nielen na výživné na maloleté deti, ale aj na úhradu nákladov navrhovateľky nepovažoval za preukázané, ale za účelové.

Súd prvého stupňa teda následne ani nepochybil pri určovaní výšky zameškaného dlhu a správne prihliadol na splnenú vyživovaciu povinnosť odporcu k navrhovateľke za obdobie od 11.8.2012 do 30.9.2012, teda dokedy účastníci konania žili spolu, zdieľali spoločnú domácnosť a odporca sa podieľal na úhrade výdavkov spoločnej domácnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd preto námietky odporcu uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené, nakoľko vykonaným dokazovaním pred súdom prvého stupňa bolo preukázané, že je v možnostiach a schopnostiach odporcu platiť výživné navrhovateľke v určenej výške.

Za daného stavu preto odvolací súd považuje sumu výživného 100 eur za primeranú, ktorej výška zodpovedá možnostiam, schopnostiam a zárobkovým pomerom odporcu a odôvodneným potrebám navrhovateľky.

Súd prvého stupňa rozhodol správne i nedoplatku na zročnom výživnom, ktorý odporcovi povolil v zmysle § 160 ods.1 O.s.p. splácať v pravidelných mesačných splátkach po 100 eur, k rukám navrhovateľky ako i o trovách konania.

Rozsudok okresného súdu bol preto odvolacím súdom potvrdený.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si náhradu týchto trov neuplatnila postupom podľa § 151 ods. 1, 2 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.